

Jennifer Mathieu

Tupeu

Traducere din limba engleză
de Cornelia Marinescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Laurențiu Dulman

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamaș

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Vlad Condur

Corectură:
Irina Mușătoiu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATHIEU, JENNIFER

Tupeu / Jennifer Mathieu; trad. din engleză
de Cornelia Marinescu. – București: Editura Trei, 2020

ISBN 978-606-40-0966-1

I. Marinescu, Cornelia (trad.)

821.111

Titlul original: Moxie
Autor: Jennifer Mathieu

Copyright © 2017 by Jennifer Mathieu

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0966-1

Tuturor tinerelor care luptă pentru cauza cea bună.

*Și pentru profesorul meu de cultură civică din clasa a XII-a,
care m-a catalogat drept feminazistă în fața întregii clase.
M-ați insultat, dar mi-ați stârnit interesul pentru feminism,
așa că, pe bune, ați căzut de papagal.*

Răzbunarea e mai bună când e servită rece, fraiere.

Capitolul 1

Domnul Davies, profesorul meu de limba engleză, își trece mâna peste scăfârlia tunsă zero, militărește. Își umflă obrajii rumeni, iar pe frunte i-au apărut deja broboane de sudoare. Seamănă cu un porc-spinos beat.

Partea cu beția s-ar putea să fie adevărată — chiar dacă suntem într-o marți și nu e nici măcar miezul zilei.

— Haideți să discutăm despre simbolismul versului 12 al poeziei, zice el.

Îmi iau stiloul să notez ce spune când ne explică semnificația reală a luminii aurii din spatele perdelelor albastre. Domnul Davies zice că vrea să *discute* despre simbolism, dar nu e adevărat. La test, o să vrea să-i scriem exact ceea ce ne-a spus el în clasă, cuvânt cu cuvânt.

Clipesc și mă chinui să rămân trează. Jumătate dintre colegi scriu mesaje pe telefon, zâmbind vag, cu privirea în jos. Simt efectiv cum mi se lichefiază creierul.

— Vivian, care e părerea ta? mă întrebă domnul Davies.

Bineînțeles...

— Păi, zic eu, chircită în bancă, uitându-mă la poezia xeroxată din fața mea. Ăăă...

Obrajii mi se împurpurează. De ce mă întrebă tocmai pe mine? Nesigură, îmi mușc buza de jos. Domnul Davies mă privește fix. Îmi scotocesc mintea după un răspuns, oricare, însă privirile tuturor sunt ațintite asupra mea și nu pot să gândesc ca lumea. Într-un final, domnul Davies o lasă baltă.

— Lucy? zice, adresându-se fetei celei noi, Lucy Hernandez, care stă cu mâna ridicată încă de când a pus el întrebarea.

Domnul Davies se uită la ea cu o mină neutră.

— Deci — începe Lucy, și se vede cât de entuziasmată este să răspundă, ba chiar saltă puțin în scaun — dacă ne gândim la referința pe care eul poetic o face în versul opt, mă întreb dacă nu cumva lumina semnifică un... ăăă... cum să-i spunem... un fel de *schimbare* a felului în care eul poetic înțelege...

Dar o întrerupe tusea cuiva din spatele clasei, apoi cineva zice cu glas scăzut: „Fă-mi un sandvici“. Se aud râsete și chicoteli — un fel de aplauze pentru cel care a vorbit.

N-am nevoie să mă uit în spate ca să-mi dau seama că e idiotul de Mitchell Wilson și că e aclamat de cretinii care îi sunt colegi în echipa de fotbal.

Lucy trage adânc aer în piept.

— Stai așa, ce-ai spus? întrebă ea, răsucindu-se în scaun, cu ochii negri holbați de uimire.

Mitchell îi zâmbește superior din banca lui și ochii săi albaștri o privesc de sub ciuful de păr castaniu. Ar fi destul de simpatic, de fapt, dacă n-ar deschide gura niciodată ori n-ar mai bântui prin clasă ori nu ar respira ori ceva de genu’.

— Am zis, începe Mitchell, distrându-se de minune, fă-mi... un... sandvici.

Minionii lui din echipa de fotbal râd ca la cea mai originală poantă din lume, deși o folosesc cu toții încă din primăvara trecută.

Lucy se întoarce iar cu spatele la ei și dă ochii peste cap. Pe piept îi apar mici pete roșii.

— Nu e amuzant, mai reușește ea să spună cu glas scăzut.

Își răsfiră pe umeri părul lung și negru, ca și cum ar vrea să se ascundă. În picioare, în fața clasei, domnul Davies clatină din cap și se încruntă.

— Dacă nu putem purta o discuție rațională în această clasă, ne spune, atunci o să pun capăt lecției chiar acum. Vreau să vă scoateți toți cărțile de gramatică și să începeți exercițiile de la paginile 25 și 26. Termen de predare, mâine.

Mă jur că a ales paginile alea la plesneală. Cine știe dacă am trecut măcar prin materia respectivă.

În timp ce colegii mei îi oferă un geamăt colectiv și eu scotocesc în rucsac după carte, Lucy își recâștigă ceva curaj și explodează.

— Domnule Davis, nu e just. Chiar *purta* o discuție rațională. Ei — și face semn din cap peste umăr, incapabilă să se uite iar în direcția lui Mitchell — sunt cei care au distrus-o. Nu înțeleg de ce ne pedepsiți pe toți.

Mă fac mică. Lucy e nouă la Liceul East Rockport. Nu știe ce o așteaptă.

— Lucy, am zis sau n-am zis că trebuie să începeți exercițiile de gramatică de la paginile 25 și 26 din manualul de gramatică?

Domnul Davies pare mai pasionat de ideea de-a o disciplina pe Lucy decât a fost vreodată de lumina aurie din spatele perdelelor albastre.

— Da, dar..., încearcă Lucy să spună.

— Gata! o întrerupe domnul Davies. Nicio vorbă în plus. Poți să adaugi și pagina 27 la tema ta.

Mitchell și amicii lui leșină de râs și Lucy se așază, uluită, privindu-l cu ochi mari pe domnul Davies. Ca și cum niciun profesor nu i-a mai vorbit vreodată așa în viața ei.

În câteva clipe, Mitchell și prietenii lui se plictisesc și se potolesc. Deschidem toți cărțile de gramatică și ne abandonăm rezolvării temei. Minteia îmi este preocupată de cuvintele *propoziții subordonate*, dar privirea mi se îndreaptă, ca din proprie voință, spre Lucy. Tresar puțin văzând-o cum stă cu ochii ațintiți în manualul ei, încă închis, de parcă a pocnit-o cineva cu el peste față și încă nu și-a recăpătat suflul. E evident că încearcă să nu plângă.

Când clopoțelul sună în sfârșit, îmi iau catrafusele și ies cât pot de repede. Lucy e tot pe scaunul ei, cu capul plecat, și își pune lucrurile în geantă.

O zăresc pe Claudia, care își face loc spre mine pe culoar.

— Bună, zic eu și îmi pun rucsacul pe umeri.

— Bună, răspunde Claudia, oferindu-mi același zâmbet pe care îl are de când ne știm.

La grădiniță eram cele mai bune prietene, legate de aceeași pasiune pentru stickere și înghețata de ciocolată.

— Care-i treaba?

Arunc o privire în jur, să fiu sigură că nici Mitchell, nici vreunul dintre prietenii lui nu e pe lângă mine să mă audă.

— Tocmai ne-am ales cu ditamai tema la gramatică. Mitchell a necăjit-o pe fata cea nouă, Lucy, și în loc să se ocupe de el, domnul Davies ne-a dat la toți o ditamai tema.

— Lasă-mă să ghicesc, zice Claudia în timp ce traversăm coridorul. „Fă-mi un sandvici“?

— Vai, cum naiba ți-ai dat seama? zic și îngroș vocea, prefăcându-mă în glumă că sunt surprinsă.

— Am zis-o la plesneală, răspunde Claudia, dându-și ochii peste cap.

E mai subțirică decât mine și creștetul capului ei abia dacă îmi ajunge până la umăr, așa că trebuie să mă aplec spre ea ca s-o aud. Eu am aproape un metru șaptezeci și opt, sunt în anul trei de liceu și mi-e teamă că tot s-ar putea să mai cresc, dar, încă de când eram într-a șasea, Claudia n-a mai crescut și a rămas la înălțimea unei măsuțe de cafea.

— Ce tâmpenie, spun cu năduf când ne oprim la dulapul meu. Și nici măcar nu e o glumă originală. Fă-mi un sandvici... Adică, frate, ai putea măcar să vii cu ceva care nu s-a răsuflat de acu' o sută de ani.

— Știu, e de acord și Claudia.

Mă așteaptă să îmi găsesc punga cu gustarea de prânz prin cotloanele adânci ale dulapului meu bramburit.

— Dar, fruntea sus, continuă ea. Sunt sigură că mai devreme sau mai târziu o să se maturizeze și el.

Îi arunc o privire și Claudia îmi răspunde la zâmbet. Odinioară, Mitchell era doar un puști banal din clasa noastră de la Școala Generală East Rockport, iar tatăl lui era doar un enervant profesor de istoria Texasului pentru clasa a șaptea, căruia îi plăcea să piardă vremea la oră arătându-ne pe YouTube accidentări faimoase din fotbalul american, inclusiv oase rupte ieșite prin piele. Pe atunci, Mitchell era ca o înțepătură de țințar. Iritant, dar ușor de uitat dacă îl ignorați pur și simplu.

Acum, cinci ani mai târziu, domnul Wilson a reușit să urce treptele ierarhiei de tip bizantin ale învățământului public din East Rockport și a devenit directorul Liceului East Rockport. Iar Mitchell s-a îngrășat vreo treisprezece

kilograme și orașul a descoperit că, pe terenul de fotbal, el poate să trimită perfect o minge în spirală. Astăzi este absolut acceptabil ca Mitchell Wilson și amicii lui să le întrerupă pe fetele din clasă ca să le ceară să le facă un sandwich.

Odată ajunse la cantină, Claudia și cu mine ne strecurăm printre mese ca să ne așezăm lângă fetele cu care stăm în fiecare zi când luăm prânzul — Kaitlyn Price, Sara Gomez și Meg McCrone. Sunt niște fete drăguțe, aproape obișnuite, ca și noi, și ne cunoaștem cu ele de când lumea. Sunt fete care nu au trăit niciodată în altă parte decât în East Rockport, care are o populație de 6 000 de locuitori. Fete care încearcă să nu iasă în evidență. Fete care iubesc în secret, dar nu le-ar arăta niciodată băieților respectivi sentimentele din sufletul lor. Fete care stau liniștite în clasă, iau note rezonabile și speră că nu vor fi puse să explice simbolismul din versul 12 al vreunei poezii.

Adică fete bune, cum ar veni.

Stăm acolo și vorbim despre materiile de studiu și bârfim despre una-alta. Când mușc din măr, o zăresc pe Lucy Hernandez la o masă, împreună cu alte câteva singuratice care își unesc regulat forțele, în încercarea de a părea mai puțin singure. Masa ei e înconjurată de masa sportivilor, masa popularilor, masa fumătorilor de iarbă și de mesele tuturor celorlalte varietăți de puști și puștoaice din East Rockport. Masa lui Lucy este cea mai deprimantă. Fata nu vorbește cu nimeni, doar îndeasă cu o furculiță de plastic în niște paste cu aspect trist dintr-o casoletă de plastic hărtănită.

Mă gândesc să mă duc și să o invit să stea cu noi, dar apoi realizez că Mitchell și prietenii lui cretini stau fix în mijlocul cantinei, hăhăiesc și caută orice ocazie s-o bombardeze pe vreuna dintre noi cu alte mizerii misogine de-ale

lor. Lucy Hernandez sigur este o țintă de prima mână, dat fiind ceea ce tocmai s-a petrecut în clasă.

Așa că n-o invit să stea cu noi.

Poate că nici eu nu sunt chiar așa de bună, până la urmă.

Capitolul 2

Când deschid ușa din față, Joan Jett, bătrâna noastră pisică vărgată, mă așteaptă în prag. Lui Joan Jett îi place să ne întâmpine când venim acasă — în privința asta, e mai mult câine decât pisică — și nu trăiește decât ca să miaune și să vocifereze, să-ți atragă atenția. De aceea mama zice că numele i se potrivește mănușă. Varianta ei umană, Joan Jett, a făcut parte în anii 1970 din trupa de fete The Runaways, înainte de a-și face propriul ei grup. Când eu și Claudia eram mai mici, ne înregistram dansând cu pisica Joan Jett pe melodiile cântăreței Joan Jett.

Mângâi pisica în grabă, pe urmă văd pe blatul de la bucătărie un bilet de la mama. Ar putea să-mi trimită un SMS, dar îi place „caracterul tangibil al hârtiei“, cum zice ea.

Diseară lucrez până târziu. Buni și bunicul au zis să te duci la ei la cină, dacă vrei.

Te rog, împachetează rufele de pe patul meu și pune-le la locul lor.

Te iubesc!

xoxoxo

Mama

Acum sunt destul de mare să stau singură, dacă mama face o tură de seară la ambulatoriul de urgențe unde lucrează ca asistentă, dar când eram mică și ea se întorcea la ore târzii, buni venea să mă ia de la școală și mergeam la ea acasă, mâncam cu ea și cu bunicul semipreparate congelate, apoi încercam toți trei să ghicim răspunsurile la *Roata norocului*. Pe urmă mă băgau în patul din camera care în copilărie fusese a mamei. Buni a redecorat-o de atunci în nuanțe de verde și roz-bombon, iar din vechile postere și stickere punk rock ale mamei nu a mai rămas nici urmă, dar eu obișnuiam să mă uit pe fereastra vechii camere a mamei și mi-o imaginam tânără, nestăpânită, hotărâtă să plece într-o zi din East Rockport și să nu se mai întoarcă. Chiar dacă nu i-a reușit decât jumătate din plan, tinerețea mamei mă fascinează și acum.

Adormeam acolo și, în funcție de cât de obosită era mama când ajungea acasă, fie mă trezeam a doua zi dimineață și îl găseam pe bunicul urmărind emisiunea *Astăzi*, fie veneau în mijlocul nopții și mă zgâlțâiau să mă trezească, pentru ca apoi să fac pe jos drumul de zece secunde până la casa noastră, ținând-o strâns de mână pe mama, simțind izul de dezinfectant, ușor mentolat, care o urma întotdeauna acasă de la muncă. Acum nu mă mai duc acasă la bunici decât pentru cină, chiar dacă încă mai încercă să mă facă să-mi petrec noaptea la ei, ca pe vremuri.

Îmi sună telefonul. Buni.

— Bună, scumpo, încălzesc niște *enchilada* de pui. Nu vrei să vii și tu?

Bunicii mei iau micul dejun la ora 5 dimineața, prânzul la 11 și cina la ora 4:45 după-amiaza. În trecut, credeam că e din cauză că sunt bătrâni, dar mama zice că așa au fost toată viața și că atunci când ea a plecat de la ei, la optsprezece

ani, s-a simțit ca o rebelă pentru că mânca după căderea întunericii.

— Bine, îi zic, dar mai întâi trebuie să strâng rufe.

— Ei, atunci vino când termini, zice buni.

Iau o bucată de brânză din frigider, pe post de gustare, și răspund celor câteva mesaje de la Claudia despre cât de enervant e fratele ei mai mic și numai după aceea îmi aduc aminte că trebuie să termin cu rufe. Joan Jett vine în urma mea, săltând și tânguindu-se, iar eu mă duc în dormitor, unde găsesc un munte de rufe în mijlocul patului nefăcut al mamei. Încep cu chiloții în culori pastel, pe care îi împătulesc cu grijă sub forma unor mici dreptunghiuri și atârn în baie sutienele încă umede, să se usuce. Sunt doar haine de damă. Tata a murit când eu eram doar un bebeluș: a avut un accident de motocicletă în Portland, unde locuiam toți trei, eu, el și mama. Pe tata îl chema Sam și chiar dacă știu că e oarecum ciudat să spun asta despre tatăl meu — pentru că nu mi-l amintesc —, știu din fotografii că era un tip absolut super, cu păr blond-închis, ochi verzi și fix atâția mușchi pe el cât să fie atrăgător, nu înfricoșător și respingător.

Mama încă îi simte lipsa și, într-o noapte când a băut prea mult vin, cam acum un an și ceva, mi-a spus că e ciudat cum ea continuă să îmbătrânească, dar Sam va rămâne mereu la aceeași vârstă. Așa îi spunea ea — Sam. Nu „tatăl tău”, ci Sam, așa cum i se adresa și lui. Sam al ei. Pe urmă a plecat la ea în cameră și am auzit-o plângând până a adormit — o abordare deloc obișnuită pentru mama mea cea rezonabilă. Uneori mă simt vinovată că mie nu îmi este dor de Sam, dar nu am nici cea mai vagă amintire cu el. Nu aveam decât opt luni când a murit și, după cele întâmplate, eu și mama ne-am mutat înapoi în East Rockport, pentru ca bunicii s-o poată ajuta să aibă grijă de mine cât timp mama

și-a continuat studiile și și-a luat diploma de asistentă. Iar acum, după șaisprezece ani, suntem încă aici.

Când pun pe umerăș câteva rochii de vară simple de-ale ei, ochii îmi cad pe o cutie de pantofi, burdușită și uzată, pe care mama o ține pe raftul cel mai de sus al șifonierului. Pe ea stă scris cu pix negru, TINEREȚEA MEA IROSITĂ. Îi pun în șifonier și ultima dintre rochii, scot cutia de pantofi din locul ei de odihnă și o iau la mine în cameră. M-am mai uitat și altă dată prin ea. Demult, când Claudia și cu mine am trecut prin faza cu filmulețe în care dansam cu Joan Jett, îmi plăcea să dau jos cutia și să-i cercetez conținutul, dar de ani de zile nu am mai scotocit prin ea.

Acum o deschid și răstorn cu grijă pe pat casetele audio, fotografiile vechi, pliantele în culori fluorescente și zecile de broșurele fotocopyate, cu titluri precum *Nestematele unei fete*, *Puzzle* și *Mâzgă*. Aleg o fotografie polaroid în care mama pare să aibă doar cu câțiva ani mai mult decât am eu acum, poate nouăsprezece sau douăzeci. În părul negru și lung are o șuviță platinată și poartă o rochie verde ponosită, scurtă și cu talie înaltă, iar în picioare are ghete butucănoase. Scoate limba la aparatul de fotografiat și ține brațele în jurul gâtului unei alte fete, care are ochi negri și un piercing la o sprânceană. Pe brațul mamei e scris cu marker negru: REVOLTĂ, NU REGIM.

Mama nu povestește prea multe despre anii din tinerețea ei dinainte de a-l cunoaște pe tata, în Portland, dar când o face, întotdeauna zâmbește mândră, poate pentru că își amintește cum a absolvit liceul și cum a condus o Toyota hârbuită, pe care și-o cumpărase din banii ei, tocmai până în statul Washington, doar pentru că acolo locuiau și cântau trupele ei favorite. Trupe cu nume precum *Heavens to Betsy* și *Excuse 17*. Trupe formate aproape exclusiv din fete

care cântau punk rock, vorbeau despre drepturi egale și scriau mici buletine informative pe care le numeau fanzine.

Își spuneau Fetele Rrrrebele.

Pe atunci mama era nestăpânită. Nestăpânită în sensul că avea capul ras pe jumătate, purta bocanci negri Dr. Martens și ruj mov, de culoarea vânățăilor. Chiar dacă e destul de tolerantă în comparație cu multe alte mame — gen, a fost întotdeauna deschisă cu mine în chestii legate de sex și nu o deranjează dacă din când în când înjur de față cu ea —, tot e greu să împac fata din fotografia polaroid cu mama pe care eu o știu acum. Mama îmbrăcată din cap până-n picioare cu uniforma de spital de culoarea lavandei, imprimată cu fluturași, mama care o dată pe lună stă la masa din bucătărie și face bilanțul cheltuielilor.

Îmi schimb poziția în pat, să stau mai confortabil, și mă zgâiesc la o pagină dintr-un fanzin al Fetelor Rrrrebele. Conține un decupaj dintr-o bandă desenată veche cu Femeia Fantastică. Ține mâinile în șold și are o privire aprigă. Fata care făcuse fanzinul desenase o bulă care ieșea din gura Femeii Fantastice și în ea scrisese cuvinte care îi avertizau pe bărbați să nu se pună cu ea când o văd pe stradă, dacă nu cumva vor să își ia una în moacă. Zâmbesc. Răsfoiesc paginile și mă trezesc dorindu-mi ca Femeia Fantastică să vină și la Liceul East Rockport și să fie prezentă la toate orele în care sunt colegă cu Mitchell Wilson. Când Joan Jett începe să miorlăie de foame, trebuie să strâng cutia, nu de bunăvoie, și să o îndes înapoi la mama în șifonier. Nu știu să explic exact de ce, dar ceva din conținutul cutiei mă face să mă simt mai bine. Să înțeleg oarecum acel trecut. Ceea ce e ciudat, pentru că Fetele Rrrrebele au trăit acum un milion de ani, iar eu n-am cunoscut-o pe niciuna dintre ele. Însă îmi doresc din tot sufletul să le fi cunoscut.

*

Buni e obsedată de cocoși. Cocoși pe șervetele de bucătărie, cocoși pe farfuri, cocoși de ceramică așezați de-a lungul pervazului din bucătărie, ca într-o defilare cocoșească. Are chiar și o solniță și o piperniță în formă de — ghici ce? — cocoși.

Iau solnița în mână, mă uit la zâmbetul perpetuu al cocoșului și ridic dintr-o sprânceană.

— Cocoșii chiar zâmbesc? Întreb și pun sare pe legumele de la conservă.

— Bineînțeles, zice buni. Sunt foarte sociabili.

Bunicul mormăie doar și își îndeasă furculița în farfuria lui plină cu *enchilada* de pui.

— Maureen, câți cocoși ai văzut cu ochii tăi? o întrebă.

— Destui, răspunde buni, fără să șovăie, iar bunicul doar oftează, însă eu știu că îi place faptul că buni nu îl lasă niciodată să aibă ultimul cuvânt.

Bunicii mei sunt exact așa cum trebuie să fie niște bunici. Îmi place să îi ascult cum se tachinează cu dragoste, cum se ciondănesc, să ascult cum comunică între ei doi oameni care sunt împreună de peste patruzeci de ani. Îmi place că bunicul meu are niște mici zicale pe care le tot repetă și ți le livrează pe un ton autoritar. (*Să nu uiți, Vivian, poți să te scobești în nas de față cu prietenii, dar nu poți să-ți scobești prietenii în nas.*) Îmi place că buni nu a rezolvat niciodată vreo ghicitoare de la *Roata norocului*, dar tot insistă să se uite la concurs în fiecare seară și spune cu glas tare un răspuns oarecare, orice îi trece atunci prin minte. (*DI Cap de Cartof! Roșii verzi prăjite! Chipsuri de cartofi cu ceapă și smântână!*)

În esență, sunt niște oameni plăcuți.

Însă, la fel ca majoritatea bunicilor sunt total pe dinafară când vine vorba să înțeleagă ce înseamnă să fii, gen, fată la șaisprezece ani și elevă de liceu.

— Azi s-a-ntâmpat ceva interesant la școală? mă întrebă buni, ștergându-și colțurile gurii cu un șervet.

Plimb cu furculița păstăile de fasole verde din farfurie și mă gândesc la ce zi am avut, la tema care mă așteaptă în rucsac.

— Nimic interesant. M-am ales cu o grămadă de teme suplimentare la engleză, pentru că Mitchell Wilson și amicii lui sunt niște cretini.

Bunicul se încruntă și buni mă întrebă ce vreau să zic, așa că mă trezesc povestindu-le despre comentariul idiot al lui Mitchell.

— Nici măcar nu înțeleg ce înseamnă asta, zice buni. De ce ar vrea să-i facă cineva un sandvici?

Oftez din rărunchi.

— Nu voia un sandvici, de fapt, buni. E doar așa, o glumă idioată cu care băieții încearcă să spună că fetele ar trebui să stea în bucătărie și să nu aibă păreri.

Cu cât spun mai multe, cu atât mai sus ridic tonul.

— Înțeleg. N-a fost tocmai frumos din partea lui Mitchell, comentează buni, întinzându-i bunicului sarea.

Ridic din umeri, fantazând scurt despre cum trebuie să fie când ești pensionar, liber să-ți petreci zilele făcându-ți de lucru cu colecția ta de cocoși din ceramică, fără să știi absolut nimic despre realitățile din Liceul East Rockport.

— Ce-a zis el...

Mă opresc și îmi amintesc de petele stacojii de rușine apărute pe corpul lui Lucy Hernandez. Amintirea mă face să iau foc, dar ce simt eu nu este rușine.

— Ei bine, eu cred că e total sexist.

Mă simt bine să o spun cu glas tare.

— M-aș fi așteptat la o purtare mai bună din partea fiului directorului, zice buni, trecând peste ultima mea remarcă.

— Îți imaginezi ce-ar fi făcut Lisa într-o situație ca asta? Intervine brusc bunicul, ridicându-și ochii din *enchilada* lui și privind-o pe bunica. Poți măcar să-ți închipui?

Mă uit la bunicul cu o mină curioasă.

— Ce? Ce-ar fi făcut mama?

— Nici măcar nu vreau să mă gândesc, spune buni, ridicându-și mâna, ca un polițist în intersecție, când îți indică să te oprești.

— Maică-ta n-ar fi făcut doar un singur lucru, continuă bunicul, adunând din farfurie și ultima fărâmă. Ar fi fost o listă întregă de chestii. Ar fi lansat o petiție. Ar fi desenat o pancartă mare și ar fi defilat prin școală. Ar fi explodat de furie.

Sigur că mama ar fi făcut toate astea. Poveștile despre revolta ei din adolescență încep cu mult înainte ca ea să se fi mutat în regiunea Pacificului de Nord-Vest și să se înhăiteze cu Fetele Rrrebele. De exemplu, a apărut la Liceul East Rockport cu părul vopsit în albastru-verzui a doua zi după ce directorul anunțase că nu se mai acceptă părul vopsit în culori nenaturale. A fost exmatriculată timp de o săptămână și bunicii mei au trebuit să cheltuiască o avere ca să îi schimbe culoarea fără ca mamei să-i cadă tot părul. Îmi imaginez o clipă cum trebuie să fi fost să te plimbi pe coridorul principal al școlii, în timp ce toată lumea se uită la tine pentru că părul tău are culoarea unei acadele albastre. Mă zgribulesc doar când mă gândesc la asta.

— Problema e că maică-ta căuta mereu ceartă, continuă buni, sorbind și restul de ceai îndulcit. A avut mai mult